

[Elisabeth Bruun Olesen]

frikøbes til fagligt arbejde, lægges der 8 pct. på den løn, fagforeningen skal tilbagebetale for at kunne frikøbe vedkommende. Pensionen er altså en løndel, som bare ikke udbetales, før man går på pension.

I bemærkningerne til L 126 står der om begrundelsen for i 1970 at indføre samordningsfradrag:

»For at undgå, at tjenestemandspensionen og de sociale pensioner blev større end den løn, tjenestemanden fik, mens han arbejdede, indførtes samordningsfradraget.«

Ingen andre grupper får således et fradrag i deres indkomst som straf for at have opnået folkepensionsalderen. Særlig groft har det naturligvis virket på de tjenestemænd, der har været gift med ikke-tjenestemænd og har oplevet, at ægtefællens fylden 67 år betød et væsentligt indhug i deres tjenestemandspension.

Ifølge bemærkningerne tages der hensyn til, hvad andre grupper i befolkningen får af indtægtsstigninger, som argument for den langsomme afvikling. Det synes vi lyder hult. Dette skal særlig ses i lyset af det meget store efterslæb, offentligt ansatte har haft i de senere år. For tjenestemænd i mellemgruppen har det i den sidste 10 års periode kunnet opgøres til mellem 30 og 35 pct. Derfor er der selvfølgelig stor rimelighed i at kræve en hurtigere afvikling af samordningsfradraget end den 3-årige periode, der bliver lagt op til. Det mener vi er for lang en periode, men det er dog bedre end ingenting, så selvfølgelig vil vi stemme for det.

Resten af de ændringer, der er foreslået i L 126, anser vi som små forbedringer eller nogle justeringer, der ikke er af specielt stor betydning, men vi er positive og vil stemme for dette forslag.

Ellers vil jeg mest snakke om L 128, som jeg synes har nogle dårlige ting i sig.

Om den foreslåede § 5, stk. 3, kan jeg sige, at for mig at se betyder denne bestemmelse, at ansøgere, der får afslag på en stilling, ikke selv kan få at vide, hvilke medansøgere der er, og at der bliver totalt forbud mod at offentliggøre navne på ansøgere, som ikke kommer i betragtning.

Uanset at der sikkert er en hensigt bag, nemlig en hensigt om at kalde alle kvalificerede ansøgere frem, mener vi alligevel, at der er tale om en lille censurregel, som vil gøre nepotisme lettere. Hvilken gevinst har organi-

sationerne af at kende ansøgernavne, hvis deres viden ikke må bruges offentligt? Det er meget svært at argumentere imod usaglige ansættelser, hvis det ikke kan oplyses, hvem der var alternativerne til de ansatte.

Med hensyn til § 21, stk. 9, mener vi også, at der er tale om en klar censurregel. Nu skal et tjenstligt forhold behandles, som om der var tale om en stor spionsag. Da en tjenestemandssag ikke er en sag om at have overtrådt landets love, kan lukkede møder nok forekomme rimelige, men her lægges der faktisk op til, at en sag overhovedet ikke må behandles offentligt. På den måde bliver en anklaget helt overladt til en domstols upartiskhed, medmindre ministeren efter begæring fra anklagede og dennes organisation lader dørene være åbne.

Det betyder altså, at åbenhed er afhængig af en ministers ønske om åbenhed. Den ministermagt ser vi ingen grund til at skærpe yderligere, sådan som lovforslaget lægger op til. Specielt udtrykket »oplysninger tilvejebragt før ... forhold og retsmøder« giver uhyggelige perspektiver i retning af overgreb via en lukket retspleje.

Begrundelsen for det nye stk. 9 er angiveligt en forespørgsel fra ombudsmanden om forholdet mellem tjenestemandslovens bestemmelser og bestemmelserne i offentlighedsloven, og i den nævnte sag blev aktindsigt afvist. Ombudsmanden bad om, at man ved revision af offentlighedsloven præciserede spørgsmålet om aktindsigt i tjenestemandssager. Det har man så taget konsekvensen af og har strammet det op i tjenestemandsloven samtidig med et nyt lovforslag om offentlighed i forvaltningen. Forslaget bygger på lukkethed over for borgeren, men tvungen åbenhed forvaltningsgrenene imellem. Som eksempel skal politiet frit have adgang til registeroplysninger i sociale forvaltninger og på biblioteker.

Det kan godt være rimeligt via lovgivning at beskytte den enkelte mod en offentlig udhængning, selvfølgelig kan det det, men denne beskyttelse må aldrig betyde, at vedkommende afskæres fra offentligt at forsvare sig selv.

Konkluderende vil jeg sige, at L 126 og L 127 er vi meget positive over for, mens vi tager afstand fra L 128.

Kofod-Svendsen (KrF):